

Z Karmelu na ołtarze - Nr 13, marzec 2019

EKSHUMACJA, REKOGNICJA I TRANSLACJA DOCZESNYCH SZCZĄTKÓW SŁ. B. OJCA RUDOLFA WARZECHY OCD

Komunikat prasowy

W procesie beatyfikacyjnym wyznawcy należy udowodnić jego heroiczną praktykę cnót, a nadto trzeba wyprosić cud za jego przyczyną. Powinno się też zabezpieczyć jego doczesne szczątki, które z chwilą beatyfikacji stają relikwiami i mogą być w Kościele przedmiotem kultu publicznego.

Takim postępowaniem procesowym od 2011 r. objęty jest sługa Boży o. Rudolf Warzecha (1919-1999), karmelita bosy z klasztoru w Wadowicach. W dniach 1-2 marca 2019 r., tj. w dwudziestolecie śmierci i pogrzebu Sługi Bożego, za zgodą Kongregacji Spraw Kanonicznych z Rzymu oraz Powiatowej Stacji Sanitarно-Epidemiologicznej w Wadowicach, została dokonana ekshumacja, kanoniko-Sarkofag Sługi Bożego w Sanktuarium św. Józefa w Wadowicach

czne rozpoznanie (rekognicja) i przeniesienie (translacja) jego doczesnych szczątków z kwatery karmelitańskiej wadowickiego cmentarza parafialnego do kościoła karmelitów bosych w Wadowicach.

Prace ekshumacyjne, w części których wziął udział ks. abp Marek Jędraszewski, metropolita krakowski, zostały dokonane przez piętnastoosobową komisję mianowaną przez tegoż metropolitę krakowskiego, na czele z ks. dr. Andrzejem Scałbrem, kierownikiem Referatu Spraw Beatyfikacyjnych w Kurii Metropolitalnej w Krakowie i o. prof. dr. hab. Wiesławem Kiwiorem OCD, biegłym z prawa kanonizacyjnego. W skład komisji weszli świadkowie miejsca pochówku kandydata na ołtarze (ks. prał. Tadeusz Kasperek i Stanisława Warzecha), biegli z anatomii i medycyny, technicy i duchowni – wśród których przełożony prowincjalny Zakonu Karmelitów Bosych z

Krakowa – o. mgr-lic. Tadeusz Florek OCD, o. mgr Grzegorz Irzyk OCD – przeor i o. dr hab. Szczepan T. Praśkiewicz OCD – postulator.

Wydobyte z grobu ziemnego doczesne szczątki Sługi Bożego zostały oczyszczone i kanonicznie rozpoznane przez biegłych z anatomii (dr Władysławę Misiarz i dr Barbarę Hoła z zespołem pielęgniarskim). Złożono je następnie w miedzianej, pokrytej dębowym drewnem trumnie, wykonanej przez Zakład Pogrzebowy Józefa Dąbrowskiego z Tomic, którą hermetycznie zamknięto i opieczetowano lakową pieczęcią Kurii Metropolitalnej. Trumnę przeniesiono do drewnianego, harmonizującego z wystrojem kościoła sarkofagu.

Zgodnie z wytycznymi prawa kanonizacyjnego, podczas prac ekshumacyjno-rekognicyjnych doczesnym szczątkom nie oddawano czci publicznej, jaka należna jest relikwiom błogosławionych i świętych dopiero po oficjalnym orzeczeniu Kościoła wyrażającym się w beatyfikacji i kanonizacji. Dlatego

też sarkofag, znajdujący się na wysokości kruchty w lewej nawie kościoła klasztornego, będzie strzegł doczesnych szczątków o. Rudolfa do czasu jego beatyfikacji, kiedy to, po ponownej ich rekognicji i pobraniu cząstek do kapsułek, będą mogły być nazywane relikwiami i odbierać publiczną cześć w Kościele.

Współbracia Sługi Bożego z wadowickiego klasztoru, a zwłaszcza wierni, którzy korzystali z posługi duszpasterskiej o. Rudolfa w kościele „na Górcę”, a później licznie nawiedzali jego grób na cmentarzu, by prosić Boga o łaski za jego przyczyną, wyrażają swoje zadowolenie z faktu, że wrócił on „do siebie”, tj. do klasztoru „na Górcę” i obiecują być jeszcze gorliwsiymi szerzycielami opinii o jego świętości, modląc się o cud za jego przyczyną i wyniesienie tego kierownika duchowego, opiekuna chorych i cierpiących na ołtarze.

Zewnętrzny wystrój grobu Sługi Bożego w kwaterze karmelitańskiej wadowickiego cmentarza parafialnego będzie nadal zachowany, znacząc miejsce pierwotnego pochówku kandydata do chwały ołtarzy. Zostanie tam dodana tabliczka z informacją, że doczesne szczątki o. Rudolfa zostały przeniesione do kościoła karmelitów bosych.

Biuro Postulatorskie Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych

Wadowice, 2 marca 2019 r.

BISKUP ROMAN PINDEL POBŁOGOSŁAWIŁ SARKOFAG SŁUGI BOŻEGO O. RUDOLFA WARZECHY OCD

Komunikat prasowy

W niedzielę 3 marca 2019 r., o godz. 16.00, nazajutrz ekshumacji i rekognicji doczesnych szczątków o. Rudolfa Warzechy OCD i ich przeniesienia z cmentarza parafialnego do kościoła karmelitów bosych w Wadowicach, bp Roman Pindel, ordynariusz diecezji bielsko-żywieckiej przewodniczył Mszy św. o beatyfikację Sługi Bożego i pobłogosławił sarkofag, w którym została złożona hermetycznie zamknięta trumna z jego kośćmi.

Nad usytuowanym w głębi lewej nawy kościoła sarkofagiem, jego wykonawca – pragnący pozostać w anonimacie stolarz-artysta spod Wadowic – umieścił wykonany w drewnie stylizowany herb Zakonu Karmelitów Bosych z portretem Sługi Bożego, pędzla lokalnego malarza, który w duchu skromności też prosił, by nie upubliczniać jego imienia.

Zauważmy, że czynności ekshumacyjno-rekognicyjne, zwieńczone pobłogosławieniem sarkofagu, zostały zrealizowane dokładnie w dwudziestą rocznicę śmierci Sługi Bożego: o. Rudolf zmarł bowiem 27 lutego 1999 r., a 4 marca odbył się jego pogrzeb pod przewodnictwem przełożonego generalnego karmelitów bosych z Rzymu, o. Ka-

mila Maccise OCD, z licznym udziałem duchowieństwa i wiernych. Biskup Roman Pindel, znający Sługę Bożego od dzieciństwa i świadek w jego procesie beatyfikacyjnym, wszak jest wadowiczaninem z urodzenia, w swej homilii powiedział m.in.: „Nasz kandydat do chwały ołtarzy spędził w tym klasztorze najpierw 3 lata, w trudnym czasie zamykania domów zakonnych od 1948 do 1951 r., a następnie swoje ostatnie 18 lat życia, od 1981 do 1999 r. Zmarł tutaj, w powszechnym przekonaniu o jego świętości”. Nawiązując do czytania z Księgi Syracha i sentencji zawartej w odczytanym fragmencie niedzielnej ewangelii, że „z obfitości serca mówią usta”, biskup zwrócił uwagę, że każde słowo człowieka ujawnia to, co on nosi w swoim sercu. „A o. Rudolf – mówił kaznodzieja – nosił w swoim sercu miłość do każdego napotkanego człowieka. Ludzie, którzy go po raz pierwszy spotykali, byli zdumieni jego aprobatą i radością z jaką podchodził do dawnych znajomych i do ludzi dopiero co poznanych. Jego mowa wciąż świadczyła o tej stałej dyspozycji miłowania ludzi tak, jak Bóg miłuje każdego człowieka. Dlatego, mimo że zakończyła się jego ziemska pielgrzymka, nie brakuje świadectw składanych w czasie przesłuchań, świadczących o dobrych owocach jego świętego życia, dowodów jego heroicznego zaangażowania i modlitwy. To wszystko uzewnętrznia to, co on nosił w swoim sercu, jak rozstrzygał różne sprawy, jak modlił się, jak słuchał Boga, jak musiał zmagać się o świętość. (...) Prośmy więc także o dar znaku dla Kościoła i świata, o cud za przyczyną o. Rudolfa, abyśmy mogli czcić go na naszych ołtarzach”.

Prace ekshumacyjne, w części których wziął udział ks. abp Marek Jędraszewski, metropolita krakowski, zostały przeprowadzone za zgodą Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych z Rzymu oraz Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Wadowicach.

o. Szczepan Praśkiewicz OCD, postulator

Wadowice, 3 marca 2019

WYMOWNE OZNAKI KULTU ŚW. RAFAŁA KALINOWSKIEGO I BŁ. ALFONSA M. MAZURKA

1. Odnowienie ołtarza w wadowickim kościele

Podczas sumy niedzielnej 9 grudnia 2018 r. przeor klasztoru karmelitów bosych w Wadowicach, o. Grzegorz Irzyk, poświęcił odrestaurowany ołtarz Dzieciątka Jezus (w latach 1983-2017 nazywany ołtarzem św. Rafała Kalinowskiego) w kościele sanktuaryjnym pw. św. Józefa na wadowickiej Górcze. Ołtarz został poddany renowacji i przywróceniu do pierwotnego stanu, z figurką Dzieciątka Jezus w centralnym miejscu. Wizerunek św. Rafała Kalinowskiego, nowo namalowany, został umieszczony poniżej figurki.

Prace, rozpoczęte 17 maja 2018 r., przeprowadziła firma konserwatorska Izabeli Kłeczek z Krakowa. Pod mensą ołtarzową pozostała – jak wcześniej – okazała relikwia z kości budowniczego wadowickiego klasztoru.

2. Odsłonięcie tablicy na ścianie „domu Foltina”

W czwartek, 15 listopada 2018 r., przed południem na ścianie dawnego domu Franciszka Foltina przy ulicy Wojska Polskiego w Wadowicach została odsłonięta tablica upamiętniająca pobyt w tym budynku św. Rafała Kalinowskiego i karmelitów bosych. W latach 1892-1899, zanim wybudowano klasztor „na Górcze”, na ówczesnej ulicy Zatorskiej mieściła się pierwsza wadowicka wspólnota karmelińska, której przełożonym był św. Rafał Kalinowski.

W uroczystości wzięli udział ojcowie karmelici z przeorem – o. Grzegorzem Irzykiem, który również przybliżył początki wadowickiej wspólnoty i poświęcił tablicę, sąsiedzi, właściciele oraz przedstawiciele Wadowickiego Centrum Kultury z dyrektorem Piotrem Wyrobcem i kierownikiem Muzeum Miejskiego Marcinem Witkowskim na czele.

Tablicę ufundował obecny właściciel domu Stanisław Kulig. Uroczystego odsłonięcia dokonała prezes Stowarzyszenia Absolwentów Liceum Ogólnokształcącego Maria Talaga.

Za: wadowiceonline.pl

3. Wprowadzenie relikwii B. Alfonsa M. Mazurka do kościoła w Brzezinach w diecezji kieleckiej

W niedzielę 10 lutego 2019 roku do kościoła w Brzezinach o. Wojciech Twardzik OCD z Piotrkowic wprowadził relikwie bł. Alfonsa Marii Mazurka od Ducha Świętego. Relikwiarz, w którym została umieszczona część kości patrona został ufundowany przez redakcję czasopisma parafialnego „Sanctus”. Z tej okazji w kościele przed ołtarzem został umieszczony obraz błogosławionego udekorowany czerwonymi kwiatami nawiązującymi do męczeństwa.

Podczas homilii o. Twardzik przybliżył życie karmelitańskiego przeora. Wskazał na jego szczególne nabożeństwo do Matki Bożej i oddanie pracy zakonnej. Przypomnił m.in. słowa św. Jana Pawła II: „Cieszę się, że dane mi było beatyfikować, wraz ze stu siedmioma męczennikami, również o. Alfonsa Marię Mazurka, karmelitę bosego, który był wychowankiem, a potem zasłużonym wychowawcą w wadowickim przyklasztornym Niższym Seminarium. Z pewnością miałem sposobność zetknąć się osobiście z tym świadkiem Chrystusa, który w 1944 r., jako przeor konwentu w Czernej, przypieczętował swoją wierność Bogu

męczeńską śmiercią. Ze czcią klękam u jego relikwii, które spoczywają właśnie w kościele św. Józefa na wadowickiej Górze i dziękuję Bogu za dar życia, męczeństwa i świętości tego wielkiego zakonnika”.

Każda Msza św. tej niedzieli kończyła się ucałowaniem relikwii bł. Alfonsa Marii. W przygotowanie uroczystości zaangażowała się schola i chór parafialny oraz młodzież szkolna.

Damian Zegadło
Za: www.diecezja.kielce.pl

MISCELLANEA POSTULATORIA POLONICA

1. Czcigodna Sługa Boża Teresa od św. Józefa (Janina Kierocińska)

Biografia w języku angielskim: Dobiega końca praca tłumaczenia na język angielski biografii Czciq. Sł. B. Teresy Kierocińskiej, autorstwa o. Jerzego Zielińskiego OCD. Pozycja ta będzie wzbogacona – podobnie jak publikacja w języku włoskim w serii „Presenze vive” – o wybór listów. Będą to zarówno listy kierownika duchowego m. Teresy – sł. B. o. Anzelma od św. Andrzeja Corsini OCD do matki Teresy, współzałożycielki, jak i jej listy do sióstr Zgromadzenia.

Sprawiedliwa wśród Narodów Świata: W ostatnim czasie obserwujemy w mediach, jak wzmaga się na świecie oskarżanie Polaków i nawet całego narodu polskiego, za rzekomą naszą winę za holokaust. To karygodne przeinaczanie historii i bezpodstawne osądzenia zmuszają nas do ukazywania osobowych przykładów bohaterstwa naszych rodaków, którzy właśnie bronili i ratowali Żydów, narażając własne życie. W okresie drugiej wojny

światowej jedynie na terenie Polski za ukrywanie Żydów, Niemcy wyznaczili karę śmierci. Jednak wielu Polaków, nie patrząc na powyższe konsekwencje, ukrywało Żydów przed niemiecką machiną zagłady. Do takich heroicznych Polek należała m. in. Czcigodna Sługa Boża Matka Teresa Kierocińska, która w Sosnowcu razem z siostrami nie tylko trwała na modlitwie, ale ratowała dzieci i ukrywała rodziny żydowskie. Pośmiertnie, w 1992 r., została odznaczona przez Instytut Pamięci Męczenników i Bohaterów Holocaustu Yad Vashem w Jerozolimie medalem i dyplomem Sprawiedliwych Wśród Narodów Świata. Na temat tej bohaterskiej działalności Sługi Bożej powstało już kilka opracowań naukowych. Zob.: <http://teresakierocinska.blogspot.com>

Modlitwy o cud do beatyfikacji: W Domu Macierzystym Zgromadzenia w Sosnowcu oraz w pozostałych wspólnotach sióstr karmelitanek Dzieciątka Jezus w Polsce i za granicą trwa nieustanna nowenna, codzienna modlitwa z prośbą o cud za wstawiennictwem Czcigodnej Sługi Bożej Teresy Kierocińskiej, potrzebny do jej beatyfikacji.

Przy domu sióstr karmelitanek, każdego 12. dnia miesiąca w kościele zakonnym pw. Najśw. Oblicza Pana Jezusa w Sosnowcu, jest odprawiana Msza św. o rychłą beatyfikację M. Teresy Kierocińskiej. Natomiast każdego 14. dnia miesiąca – z inicjatywy ks. biskupa Grzegorza Kaszaka – siostry przybywają do kolejnej parafii na terenie diecezji sosnowieckiej, gdzie głoszą słowo o życiu Matki Założycielki i razem ze wspólnotą parafialną modlą się o jej wyniesienie na ołtarze.

s. Konrada Dubel CSCIJ, postulator

2. Upamiętnienie Śl. B. m. Teresy od Jezusa Marchockiej w Krakowie - Wesolej

W uroczystość św. Teresy od Jezusa, 15 października 2018 r., ks. abp Marek Jędraszewski, arcybiskup krakowski, dokonał w kościele Sióstr Karmelitanek Bosych w Krakowie przy ul. Kopernika pobłogosławienia tablicy upamiętniającej polską Teresę od Jezusa – Mariannę Marchocką OCD, z pierwszego pokolenia polskich karmelitanek bosych. Treść tablicy jest następująca: „JM+JT. Służebnica Boża Teresa od Jezusa (Marianna Marchocka), karmelitanka bosa (1603-1652). Doczesne szczątki kandydatki na ołtarze spoczywają w krypcie pod prezbiterium tego kościoła”.

Ks. Arcybiskup w swej homilii mówił o wielkiej miłości św. Teresy do Boga i o jej przeżyciach mistycznych, wspominając szczególnie fenomen jej przebicia serca, co sama opisuje, a co przywołuje znana rzeźba Berniniego z kościoła Matki Boskiej Zwycięskiej w Rzymie. Kaznodzieja przywołał też postać m. Teresy Marchockiej, „polskiej św. Teresy”, zachęcając do modlitwy o jej beatyfikację.

Na pobłogosławienie tablicy wybrano uroczystość św. Teresy od Jezusa nie przypadkowo. M. Teresa Marchocka bowiem jako jedna z pierwszych polskich

mniszek karmelitańskich powierzyła się swej hiszpańskiej duchowej Matce i żyła w jej szkole. Zanotowała, „że będzie mieć do św. Teresy miłość i nabożeństwo wszystkim afektem (...), jako do matki i patronki swojej i we wszystkich potrzebach będzie uciekać się do niej, (...) naśladować jej cnoty, (...) i zachowując całość doskonałości zakonnej, którą [św. Matka] przez reformę swoją podała, aż do śmierci w niej trwając”.

Jak wyznaje o. Szczepan Praškiewicz OCD, postulator, matce Marchockiej od 2007 r. przy-sługuje kanoniczny tytuł Służebnicy Bożej, albowiem wtenczas rozpoczęto oficjalnie jej proces beatyfikacyjny, który obecnie znajduje się już w swej fazie rzymskiej.

W odniesieniu do powiązania obu Teres od Jezusa – tej hiszpańskiej, czczonej na ołtarzach Kościoła i będącej jego doktorem, jak i tej naszej, polskiej, której proces beatyfikacyjny jest dopiero w toku, postulator dodaje, że już teraz wolno nam chyba powiedzieć, iż obie zdobyły ową mądrość, która jest cenniejsza niż berła i trony, i w porównaniu z nią niczym są bogactwa (por. Mdr 7, 7-9), tj. mądrość ducha! Zdobyły ją nie w auli uniwersyteckiej: żadna z nich nigdy w takiej nie była, nawet turystycznie, ale na kolanach, przed tabernakulum, na modlitwie! Chronologicznie jako pierwsza, uczyniła to Teresa z Hiszpanii, bo nasza, polska Teresa, przyszła przecież na świat 21 lat po śmierci Teresy Hiszpańskiej. Poznała więc nasza polska Teresa swoją poprzedniczkę przede wszystkim jako „mistrzynię modlitwy”

rozmiłowaną bez reszty w Chrystusie. I za jej przykładem potrafiła także ona przyłączyć się całkowicie do Chrystusa i do Jego Krzyża, stąd jej znane zawołanie: „Krzyż, Panie Jezu, Twój, to jest żywot mój”.

Żywimy nadzieję, że także ona, nasza „polska Teresa od Jezusa” doczeka się wyniesienia na ołtarze i będzie nam będzie wolno o niej mówić, że była „wierną córką wielkiej Teresy”, podobnie jak Francuzi mówią o św. Teresie z Lisieux, Włosi o św. Teresie Redi z Arezzo, Chilijczycy o św. Teresie z Los Andes, a sympatycy Edyty Stein o niej, jako Teresie Benedykcie od Krzyża.

W uroczystości wzięli udział liczni kapłani zwłaszcza karmelitańscy, m.in. o. Tadeusz Florek OCD – przełożony prowincjalny, a także ks. Józef Gubała, proboszcz miejscowej parafii pw. św. Mikołaja i przedstawiciele klasztoru jezuitów. Uczestniczyli też w ceremonii bracia klerycy karmelitańscy, osoby konsekrowane i wierni.

Biuro Postulatorskie Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych

3. Modlitwa o beatyfikację Sł. B. Kunegundy Siwiec OCDS w Suchoj Beskidzkiej

„Prosimy najlepszego Ojca, by te tak piękne postaci o. Wilhelma Gaczka i Kunegundy Siwiec doznały wyniesienia do chwały ołtarzy a jednocześnie prosimy Boga, licząc na ich wsparcie, abyśmy też pełni nadziei i miłości szli za Chrystusem” – mówił abp Marek Jędraszewski podczas Mszy św. o beatyfikację Sług Bożych Kunegundy Siwiec i o. Wilhelma Gaczka w kościele Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny w Suchoj Beskidzkiej 17 listopada 2018 roku. (...)

Odnosząc się do słów Księgi Daniela arcybiskup podkreślił, że jesteśmy zapisani w Księdze Życia od chwili chrztu świętego: „Przyjmując chrzest, zanurzamy się w życie i śmierć Pana naszego Jezusa Chrystusa. Umieramy razem z Nim dla grzechu, stajemy razem z Nim do nowego życia. (...) Zmierzamy pełni nadziei ku ostatecznemu spełnieniu. Pełni nadziei, że Bóg bogaty w miłosierdzie okaże nam swoją litość i przebaczy, jak dobry kochający Ojciec przygarnie nas na wieczność całą”.

W dalszych słowach metropolita przypomniał krótko historię o. Wilhelma Gaczka, augustianina, podkreślając, że przyjął on chrzest w tej właśnie świątyni w Suchej Beskidzkiej i był wierny swej tożsamości chrzcielnej aż po męczeństwo w Auschwitz.

Arcybiskup zaznaczył, że także ochrzczona w tym samym kościele Kunegunda Siwiec ze świeckiego zakonu karmelitańskiego była związana przez całe życie z tą ziemią suską. Uboga, cicha, a jednocześnie obdarzona przez Pana Jezusa nadzwyczajnymi darami objawień, swoją cichą pracą i cierpieniem dawała świadectwo o Chrystusie i uczyła jego miłości”.

„Prosimy najlepszego Ojca – konkludował abp Jędraszewski – by te tak piękne postaci o. Wilhelma Gaczka i Kunegundy Siwiec doznały wyniesienia do chwały ołtarzy a jednocześnie prosimy Boga, licząc na ich wsparcie, abyśmy też pełni nadziei i miłości szli za Chrystusem w wierności, podobnie jak oni”.

W czasie Mszy św. miało miejsce także ponowne poświęcenie odnowionej chrzcielnicy (...), przy której sakrament chrztu świętego otrzymali Słudzy Boży.

Dodajmy, że na uroczystości nie zabrakło przedstawicieli zakonu augustianów, którego członkiem był sł. B. Wilhelm Gaczek, tj. o. Piotra Lemprechta OSA, sekretarza prowincjalnego i notariusza w procesie beatyfikacyjnym, a także delegacji wadowickiego klasztoru karmelitów bosych, przy którym tercarką była sł. B. Kunegunda Siwiec. Delegację tworzyli: o. Bogdan Smoliński OCD, o. Krzysztof Żywczyński OCD i przedstawiciele diakonii Kunegundy Siwiec z poczem sztandarowym świeckiego zakonu karmelitańskiego.

*(Na podst. depeszy Justyny Walickiej (diecezja.pl),
opracował o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD, postulator).*

4. Sługa Boży Anzelm Maciej Gądek OCD: inicjatywy Postulacji i 135. rocznica urodzin

Strona internetowa: W Adwencie 2018 r. została otwarta strona internetowa o Słudze Bożym o. Anzelmie: www.anzelmgadek.pl, którą prowadzi Postulacja Sługi Bożego w Łodzi. Blog będzie sukcesywnie uzupełniany. Zawiera informacje o bieżących wydarzeniach związanych ze Sprawą oraz materiały na temat spuścizny i prac w jego procesie beatyfikacyjnym na etapie rzymskim. Do załączonej „skrzynki intencji”

można również przysyłać prośby i podziękowania za łaski otrzymywane za przyczyną o. Anzelma. Intencje te są odczytywane w każdy 15. dzień miesiąca, zarówno w kościele Ojców karmelitów bosych w Łodzi, gdzie jest odprawiana Msza św. o beatyfikację o. Anzelma, a także w kościele rodzinnej parafii Sługi Bożego, w Niegowici. W tychże intencjach modlą się również wspólnoty sióstr karmelitanek Dzieciątka Jezus, w codziennej nieustannej nowennie.

Od lutego 2019 można nas spotkać również na Facebooku:

<https://www.facebook.com/anzelmgadek/>

Konkurs wiedzy o o. Anzelmie: Od lutego 2019 r. w czterech szkołach podstawowych na terenie rodzinnej parafii Sługi Bożego został ogłoszony konkurs wiedzy o Słu-dze Bożym. Będzie on trwał w kilku etapach, od lutego do czerwca 2019 r. Dla zwycięzców przewidziane są ciekawe nagrody. Materiały do konkursu zamieszczane są na w/wspomnianym blogu: <https://www.anzelmgadek.pl/?p=4928>.

Obchody 135. rocznicy urodzin: W niedzielę 24 lutego 2019 r. w Niegowici i Marszowicach, w archidiecezji krakowskiej, miały miejsce obchody 135. rocznicy urodzin Macieja Gądka. Świątowanie tychże wydarzeń rozpoczęło się w kościele parafialnym pw. Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny w Niegowici od krótkiego programu słowno-muzycznego, z prezentacją multimedialną, w wykonaniu sióstr karmelitanek, pt. „U stóp mej Pani”, poświęconego maryjnej drodze duchowej Sługi Bożego.

Pod przewodnictwem ks. bp. Jana Zająca, pomocniczego biskupa seniora z archidiecezji krakowskiej, o godz. 11.00 została odprawiona Msza św. koncelebrowana – w intencji dziękczynnej za dar życia Sługi Bożego Anzelma Macieja Gądka, za świadectwo jego kapłańskiej wierności, oddania Bogu i Kościołowi oraz z prośbą o jego rychłą beatyfikację. Uroczystą liturgię uświetnił śpiew połączonej scholi sióstr karmelitanek z trzech prowincji oraz niegowickiego chóru parafialnego, pod dyrekcją s. Natany Szaro.

W uroczystości wzięli udział współbracia zakonni Sługi Bożego, na czele z o. Tadeuszem Florkiem, prowincjałem krakowskiej prowincji karmelitów bosych, o. Szczepanem Praškiewiczem, konsultorem Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych z Rzymu; przybyli także ojcowie i bracia ze wspólnot w Krakowie i w Czernej. Wśród czerneńskich barci nowicjuszków był obecny także br. Wojciech Gondk z Marszowic, pochodzący z dalszej rodziny Sł. B. o. Anzelma. Najliczniej – w liczbie ok. 115 – przybyły siostry karmelitanki Dzieciątka Jezus z trzech polskich prowincji oraz z Białorusi, wraz z przełożoną generalną zgromadzenia – m. Błażęją Stefańską oraz z przełożonymi prowincjalnymi. W świętowanie urodzin o. Anzelma włączyli się licznie jego parafianie oraz członkowie rodziny Gądków. Przybyły też delegacje bractw Dzieciątka Jezus z Rzeszowa-Fary i z Golcowej, wraz z ks. proboszczem Tadeuszem Pikorem.

Po obiedzie w Folwarku „Wiązy”, dla w/wspomnianych, łącznie 180 gości, nastąpiło wspólne nawiedzenie Domu Pamięci Sługi Bożego w Marszowicach – w ramach popołudnia „otwartych drzwi”, przy radosnym śpiewie duchowych córek Sługi Bożego. Na Księdza Biskupa i licznych gości czekały rekreacyjne dary-niespodzianki, a także degustacja tradycyjnych „bułeczek marszowickich” przyniesionych przez miejscowe gospodynie i sąsiadki Domu Pamięci.

Tak więc 135. urodziny Sługi Bożego przebiegły w trzech najważniejszych aktach wspólnych, które o. Anzelm tak bardzo w swoim życiu zakonnym cenił i jako przełożony utrzymywał we wspólnotach karmelitańskich: wspólna modlitwa, wspólny posiłek i wspólna rekreacja...

Urodzinową uroczystością swego założyciela siostry karmelitanki Dzieciątka Jezus rozpoczęły również obchody wielkiego jubileuszu stulecia istnienia Zgromadzenia, które o. Anzelm Gądek założył w Sosnowcu, przy współudziale Czcig. Sł. B. Teresy Janiny Kierocińskiej, 31 grudnia 1921 r.

s. Konrada Dubel CSCIJ, postulator

5. Sługa Boży Adolf Piotr Szelażek – Pasterz na miarę niepodległej Polski

W stulecie obchodów odzyskania przez Polskę niepodległości w roku 2018, wpisał się wyjątkowy jubileusz święceń biskupich Sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka – Pasterza na miarę Niepodległej Polski! Całym sercem był on bowiem oddany sprawom Ojczyzny i wyrażał troskę o zbawienie i szerzenie Królestwa Bożego w duszach ludzkich. *Dla nas Ojczyzna – mówił Sługa Boży– to dobro, któremu służba decyduje o naszej wieczności.*

Trwający na etapie rzymskim proces beatyfikacyjny Sługi Bożego bpa Adolfa Piotra Szelażka, ordynariusza diecezji łuckiej na Wołyniu i Założyciela Zgromadzenia Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus, pozwala na odkrywanie i przypominanie jego sylwetki duchowej w różnych miejscach z nim związanych. W roku 2018 przypadła 100. rocznica jego sakry biskupiej, którą przyjął w katedrze płockiej 24 listopada 1918 r., z rąk bł. bpa Antoniego Juliana Nowowiejskiego. Z tej okazji siostry Terezjanki wraz z wiernymi diecezji płockiej modlili się o rychłą beatyfikację bpa Adolfa Piotra Szelażka w kościele katedralnym pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Płocku.

Uroczysta Msza św. miała miejsce 18 listopada 2018 roku o godz. 10.00, której przewodniczył Rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Płocku – ks. dr Marek Jarosz oraz uczestniczyły siostry Terezjanki, rektor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Ciechanowie – prof. Leszek Zygnier, ks. Krzysztof Orlicki proboszcz

z Kiwerc na Ukrainie oraz dziesięcioosobowa grupa aktorów z Łucka. Goście przyjechali z s. Aksaną Szczepańską, terezjanką, by uczcić jubileusz sakry biskupiej swego pasterza w katedrze płockiej, gdzie 100 lat temu – 24 listopada 1918 roku – ks. Adolf Piotr Szelażek otrzymał święcenia biskupie. Po wspólnej Eucharystii, odegrali sztukę pt. *Kto we łzach sieje*, która opowiadała o wewnętrznych przeżyciach sługi Bożego z więzienia i jego deportacji do Polski.

W homilii ksiądz rektor podkreślał, że *czujność będąca darem Ducha Świętego pobudza do działania. Czujność, owoc Ducha Świętego nie słabnie nawet wówczas, kiedy ogląda zgliszcza i gruzy, bo wie, że zawsze ma budować, podnosić z upadku,*

szukać nowej nadziei i jest gotowa złożyć na ołtarzu ofiarę, która w przyszłości przyniesie nowe życie. Taką ofiarę z życia i wolności złożył sługa Boży. Budował, podnosił z upadku dusze wiernych, siał ziarna nadziei wśród gruzów wojny i niepewnej przyszłości. Jego trud zaowocował odrodzeniem po wielu latach diecezji łuckiej i zachowaniem wiary katolickiej na terenach pozbawionych kapłanów i możliwości sprawowanych sakramentów.

Na obecnym etapie procesu beatyfikacyjnego w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych trwa przygotowanie *Positio* pod kierunkiem relatora sprawy i opracowywanie *summarium documentorum*.

s. *Hiacynta Augustynowicz CST*, postulator

Rzym, 25 lutego 2019 r.

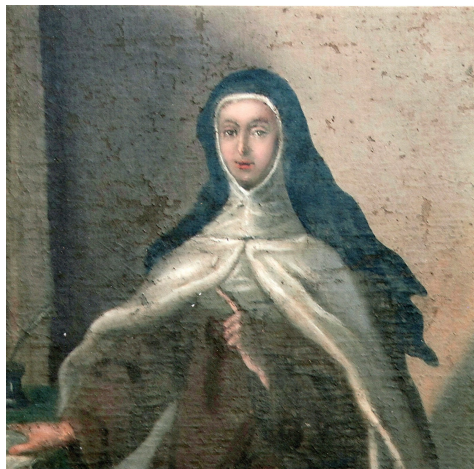
NOWOŚCI Z POSTULACJI GENERALNEJ OCD

1. Heroiczność cnót m. Marii Antonii od Jezusa (Pereira y Andrade, 1700-1760).

Jak podało Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej, 7 listopada 2018 r., podczas audiencji udzielonej prefektowi Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, kardynałowi Angelo Becciu, papież Franciszek zatwierdził heroiczną cnót Służebnicy Bożej m. Marii Antonii od Jezusa (Pereira y Andrade), mniszki profeski karmelitanki bosej i nakazał opublikowanie stosownego dekretu w tej sprawie. Od tego momentu Służebnicy Bożej przysługuje tytuł Czcigodnej (*Venerabilis*) i do jej beatyfikacji brakuje tylko zatwierdzenia cudu.

Nowa *Czcigodna* karmelitanka bosa urodziła się w El Penedo (Hiszpania) 5 października 1700 r. i zmarła 10 marca 1760 r. w klasztorze Sióstr Karmelitanek Bosych w Santiago de Compostela, którego była założycielką. Wstąpiwszy w 1734 r. do klasztoru w Alcalá de Henares, na fundację do Santiago wyjechała w roku 1748.

W 1993 r. rozpoczął się jej proces beatyfikacyjny, jako historyczny, którego dekret o heroicznosci cnót jest uwieńczeniem. Prośmy o cud za przyczyną Czcigodnej Służebnicy Bożej, który pozwoliłby na jej rychłą beatyfikację, byśmy tę kolejną hiszpańską karmelitankę bosą mogli ujrzeć w „glorii Berniniego” i czcić na ołtarzach Kościoła.

2. Otwarcie procesu beatyfikacyjnego Klary Corbelli-Petrillo

W liturgiczne wspomnienie św. Mateusza apostoła i ewangelisty, 21 września 2018 r. został uroczysto otwarty w siedzibie Wikariatu Rzymskiego przy bazylice św. Jana na Lateranie proces beatyfikacyjny służebnicy Bożej Klary Corbelli-Petrillo. Aktowi prawnemu przewodniczył wikariusz generalny Rzymu, kard. Angelo de Donatis. Wybrana data dnia rozpoczęcia procesu nie była przypadkowa: to

rocznica ślubu młodej Włoszki, która odmówiła leczenia nowotworu, by chronić życie i zdrowie nienarodzonego synka i zmarła w jego niemowlęctwie, w opinii świętości. Postulator procesu, o. Roman Gambalunga OCD zauważył, że postawa Służebnicy Bożej zaskakuje prostotą i inspiruje do postrzegania świętości, jako radosnej, dostępnej i aktualnej. Wyjaśnił też, że choć Klara nigdy nie miała styczności z karmelitami bosymi, to jednak jej procesu podjęła się Postulacja Generalna Zakonu, gdyż cechowała ją duchowość karmelitańska: „Chodzi o bliski, trwały i głęboki związek z Matką Bożą – podkreślił – dzięki której zyskała wyjątkową zdolność wsłuchiwania się w wolę Boga, która objawiała się w jej życiu. A także chodzi o uległość wobec słowa Bożego, którym żyła na co dzień”.

KARMELITAŃSKIE WĄTKI W ŻYCIU, PROCESACH I WYRAZACH KULTU POLSKICH BŁOGOSŁAWIONYCH I KANDYDATÓW NA OŁTARZE

1. Wprowadzenie relikwii bł. Hanny Chrzanowskiej do kaplicy szpitalnej w Wadowicach

Do kaplicy szpitalnej wadowickiego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej wprowadzono 19 grudnia 2018 r. relikwie bł. Hanny Chrzanowskiej, krakowskiej pielęgniarki beatyfikowanej 28 kwietnia tegoż roku w Krakowie. To inicjatywa pielęgniarki, pani Jolanty Łysak i kapelanów szpitala w Wadowicach. Ceremonia rozpoczęła się Eucharystią w klasztornej kościele karmelitów bosych na wadowickiej „Górze”. Czwierć wieku temu szpitalnym kapelanem w Wadowicach był o. Rudolf Warzecha, który jest kandydatem na ołtarze, a także o. Stanisław Bielat, obecnie emeryt. Od kilku lat kapelanami są o. Bogdan Smoliński i o. Jan Barci.

W homilii podczas Eucharystii o. Szczepan T. Praškiewicz OCD z wadowickiej wspólnoty karmelitów bosych, który był członkiem Komisji Archidiecezjalnej przy ekshumacji relikwii bł. Hanny Chrzanowskiej, wyjaśnił, na czym polega cześć relikwii i zachęcił do duchowego spotkania z Błogosławioną, zmarłą zaledwie 45 lat temu. „Była ona w trudnych, komunistycznych czasach osobą wielkiej wiary, organizowała opiekę religijną nie tylko dla chorych, ale i dni skupienia, refleksji, wyjazdy pielgrzymkowe dla pielęgniarek. Opracowała jakże ceniony rachunek sumienia pielęgniarki, była nadto prekursorką opieki nad chorymi w ich domach, organizując, przy poparciu ks. kard. Karola Wojtyły, wolontariat przy wielu krakowskich parafiach, niosący chorym nie tylko pomoc fizyczną, ale i duchową, religijną. Była aniołem dobroci” – podkreślał kaznodzieja i wyraził nadzieję, że Błogosławiona przez znak relikwii będzie inspirowała „szlachetne postawy w odniesieniu do troski o pacjentów u lekarzy i pielęgniarek”.

„Niech wyprasza przed Bożym tronem w niebie zdrowie dla chorych i leczących się w wadowickim Zespole Zakładów Opieki Zdrowotnej, by szczęśliwi wracali do swoich domów. Tych zaś, którzy w wadowickim szpitalu żegnają się z tym światem i odchodzą do wieczności, niech ukierunkowuje do pojednania się z Bogiem i korzystania z posługi sakramentalnej świadczonej przez kapelanów” – dodawał.

W modlitwie obok przedstawiciele służby zdrowia uczestniczyli niektórzy duchowni, a głównym celebrazem był przeor – o. Grzegorz Irzyk. Nie zabrakło samorządowców i urzędników miejskich. Po Mszy św. relikwiarz przeniesiono procesjonalnie do kaplicy szpitalnej, gdzie w obecności chorych kapelani odprawili nabożeństwo paraliturgiczne i pobłogosławili relikwiami pacjentów, służbę zdrowia i pracowników placówki. Relikwiarz wraz z dokumentem autentyczności został na stałe umieszczony obok ołtarza w kaplicy.

Bł. Hanna Chrzanowska urodziła się 7 października 1902 r. w Warszawie. Była pielęgniarką, działaczką charytatywną, prekursorką pielęgniarstwa rodzinnego, domowego i parafialnego. Pełniła funkcję wiceprzewodniczącej oraz członkini Zarządu Głównego Polskiego Stowarzyszenia Pielęgniarek Zawodowych. Była też redaktorem naczelną czasopisma „Pielęgniarka Polska”, współorganizatorką Polskiego Towarzystwa Pielęgniarskiego. Zmarła 29 kwietnia 1973 r. w Krakowie. Trumnę z jej ciałem złożono w kościele Sióstr Karmelitanek Bosych przy ul. Łobzowskiej w Krakowie (patrz zdjęcie powyżej), do którego często uczęszczała za swego życia. Jej egzekwiom przewodniczył kard. Karol Wojtyła. Spoczywała w grobie rodzinnym na Cmentarzu Rakowickim, skąd jej relikwie przeniesiono do kościoła św. Mikołaja, gdzie odbiera cześć jako Błogosławiona.

2. Heroiczność cnót i 125. rocznica przybycia do Miejsca Piastowego m. Anny Kaworek, współzałożycielki Sióstr Michalitek

W środowiskach michalickich zachowywana jest pamięć związków Założyciela, bł. ks. Bronisława Markiewicza z m. Ksawerą Czartoryską OCD, ciotką bł. Augusta Czartoryskiego, ukierunkowanego ku salezjanom przez Józefa Kalinowskiego, swojego wychowawcę w Paryżu, późniejszego o. Rafała od św. Józefa w Karmelu, kanonizowanego w 1991 r. Jak pisze sam ks. Markiewicz do m. Ksawery, następcy św. Jana Bosko jako generała salezjanów, bł. ks. Michał Rua planował wysłać bł. Augusta wraz z nim na pierwszą fundację salezjańską do Polski. Plany Boże były jednak inne. U Gucia wzmogła się choroba gruźlicy i zachorował także ks. Markiewicz. Szczególnie modliły się o jego zdrowie Siostry Karmelitanki Bose w Przemyślu, których był spowiednikiem i dobroczyńcą. Jedną z nich, s. Maria od Najśw. Serca Pana Jezusa (hr. Mara Katarzyna Sokolnicka) ofiarowała nawet za zgodą przełożonych w tej intencji swoje życie, i rzeczywiście zmarła, a bł. Bronisław, któremu lekarze zadekretowali rychłą śmierć – wyzdrowiał (zob. W. Michulka, *Bł. ks. Bronisław Markiewicz*, Michalineaum 2005, s. 70-76; Cz. Gil, *Słownik polskich karmelitanek bosych*, Kraków 1999, s. 257-258).

Opatrność Boża sprawiła, że ks. Markiewicz osiadł w Miejscu Piastowym w diecezji Przemyskiej, gdzie stał się założycielem męskiej i żeńskiej gałęzi Zgromadzenia św. Michała Archaniola. Jego współpracowniczką została Anna Kaworek z Biedrzychowic na Opolszczyźnie, która pragnąc zostać siostrą zakonną, usłyszawszy od pewnego kleryka, że

właśnie pod Krosnem jeden kapłan zakłada nowe zgromadzenie zakonne, włączyła się w to dzieło i stała się współzałożycielką. Zmarła w 1936 r., a w 1993 r. rozpoczęto jej proces beatyfikacyjny, uwieńczony dekretem heroiczności cnót 15 stycznia 2019 r., gdy od dwóch lat postulatorem w jej sprawie został za zgodą o. Tadeusza Floraka, prowincjała Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych, o. Szczepan T. Praśkiewicz OCD.

Niedawno, bo 25 lutego 2019 r., dokładnie w 125. rocznicę przybycia Współzałożycielki do Miejsca Piastowego, postulator celebrował tam dziękczynną Eucharystię podczas trwającej kapituły generalnej michalitek. Nie omieszkał wspomnieć związków karmelicko-michalickich, a przede wszystkim zaznaczył, że Czcigodna Służebnica Boża potrafiła wcielić w życie i realizować z heroizmem naczelne hasła michalickie: „Któż jak Bóg!” i „Powściągliwość i Praca!”. Przyznał jednocześnie, że jego osobisty udział w jej procesie beatyfikacyjnym był bardzo skromny. Przypomnił, że został jego postulatorem po nagłej śmierci śp. o. Mariana Babuli w 2017 r. i zachęcił do modlitwy o cud za jej przyczyną, niezbędny do beatyfikacji m. Anny.

Na marginesie wspomnijmy, że śp. o. Marian Babula, michalita, był postulatorem w procesie m. Teresy Kierocińskiej, współzałożycielki sióstr karmelitanek Dzieciatka Jezus, i doprowadził go do ogłoszenia dekretu heroiczności cnót w 2013 r. Z kolei o. Szczepanowi Praśkiewiczowi, karmelicie bosemu, przyszło być postulatorem m. Anny Kaworek, współzałożycielki sióstr michalitek, i świadkiem ogłoszenia dekretu o jej heroicznym cnotach w tym roku.

3. „Karmelitańskie” święcenia kapłańskie abp. Antoniego Baraniaka

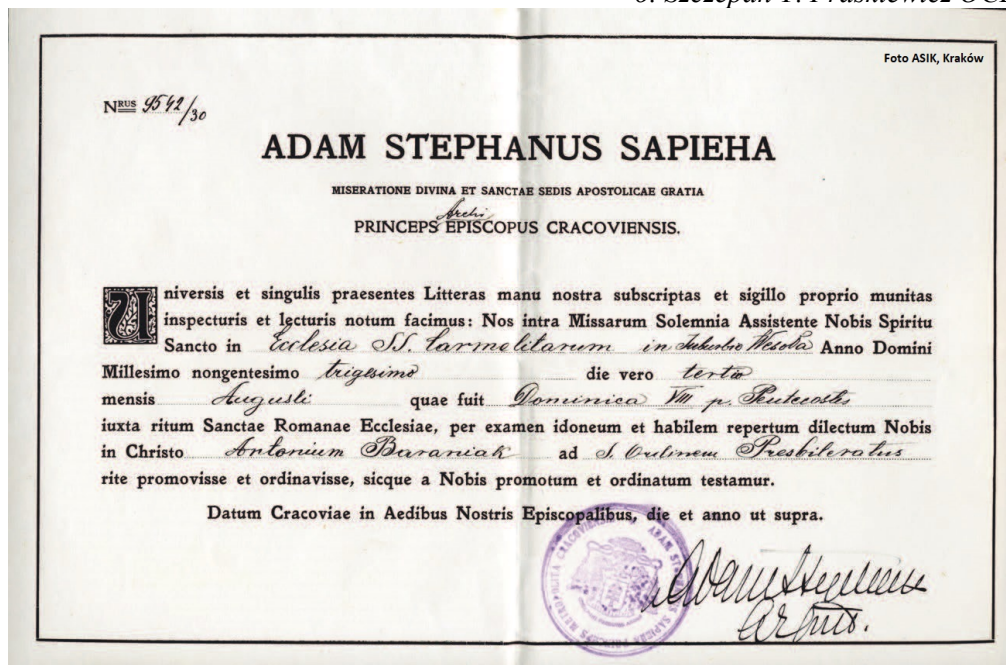
Ostatnio często przywoływana była w mediach postać ks. abp. Antoniego Baraniaka. W mokotowskim więzieniu przy ul. Rakowieckiej urządzono upamiętniającą jego gehennę celę, uchwałę przywołującą jego bohaterską postawę wobec komunistów przyjął Sejm Rzeczypospolitej i urządzono w nim wystawę o tym niezłomnym mężu Bożym, w Belwederze miała o nim miejsce sesja naukowa pod patronatem Prezydenta Andrzeja Dudy, zrealizowano wiele publikacji i powstały filmy „Zapomniane męczeństwo” i „Żołnierz Niezłomny Kościoła”, a nadto abp Stanisław Gądecki, trzeci następca Arcybiskupa na stolicy metropolitów poznańskich i Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski ogłosił, że Archidiecezja wprowadza proces beatyfikacyjny tego niezłomnego Pasterza.

Warto w tym kontekście przywołać wymowny, choć prawie nieznan, karmelitański wątek w życiu Kandydata na ołtarze. Otóż był on wyświęcony na kapłana w kościele klasztornej sióstr karmelitanek bosych pw. świętych Teresy od Jezusa i Jana od Krzyża przy ul. Kopernika, w dzielnicy Wesoła w Krakowie. Nie

wiemy, czemu akurat tam abp Adam Stefan Sapięha włożył na niego ręce i namaścił jego dłonie – nie zachowała się bowiem kronika klasztorna z tamtych lat, albo jej nie prowadzono (oto jak wielką jest potrzeba pisania kronik!). Zachowało się natomiast coś więcej, bo dokument – „Testimonium ordinationis” prezbitera; dokument podpisany przez abp. Sapięhę i opatrzony jego pieczęcią; dokument, nr 9542/30, przechowywany w zbiorach Archiwum Salezjańskiego Inspektorii Krakowskiej (ASIK, Kraków), który stwierdza, że tenże Ksiąę Arcybiskup Krakowski, „w czasie uroczystej Mszy św., przy asystencji Ducha Świętego, w kościele Sióstr Karmelitanek Bosych na Przedmieściu Wesoła, Roku Pańskiego 1930, dnia 3 sierpnia, Antoniego Baraniaka promował i wyświęcił na prezbitera”.

Sadzę, że ta „ciekwołka” winna zachęcać środowiska karmelitańskie w Polsce do modlitwy o beatyfikację abpa Antoniego i do ożywania przyjaźni salezjańsko-karmelitańskiej, która miała przecież dużo wcześniejszy wątek w czasach św. Rafała Kalinowskiego i bł. Augusta Czartoryskiego – wszak św. Rafał, jeszcze jako Józef Kalinowski, był wychowawcą „Gucia” w Paryżu i to on ukierunkował go ku duchowym synom św. Jana Bosko. Czyżby święcenia kapłańskie salezjanina w kościele karmelitanek bosych były echem tej karmelitańsko-salezjańskiej przyjaźni z tamtych czasów? *Salvo semper meliori iudicio!*

o. Szczepan T. Praškiewicz OCD

Z Karmelu na ołtarze

Biuletyn Biura Postulatorskiego Krakowskiej Prowincji Zakonu Karmelitów Bosych